

SXEDIO.431

2.4.1955: ΤΟ ΑΚΕΛ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΟΚΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Το ΑΚΕΛ δεν συμφωνούσε με την τακτική του ένοπλου αγώνα, που εφάρμοζε η ΕΟΚΑ.

Όμως και η Εθναρχούσα Εκκλησία και ο Αρχηγός της ΕΟΚΑ δεν ήθελαν με κανένα τρόπο τη συνεργασία του ΑΚΕΛ στον αγώνα αυτό.

Και το χειρότερο θεωρούσε ότι συμμετοχή του ΑΚΕΛ στον απελευθερωτικό αγώνα θα έκαμνε ζημιά, παρά καλό.

Και αυτό γιατί σε μια περίοδο που ο ψυχρός πόλεμος μεταξύ Ανατολής και Δύσης βρισκόταν στο απώγειο του, συμμετοχή της Αριστεράς σ' αυτόν τον αγώνα θα έστρεφε τη Δύση, στην οποία προσέβλεπαν για βοήθεια, εναντίον των Κυπρίων και του αγώνα τους.

Οι επικεφαλείς του αγώνα της ΕΟΚΑ Γεώργιος Γρίβας-Διγενής και Αρχιεπίσκοπος Μακάριος, ήταν και οι δυο αντικομμουνιστές.

Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ποτέ του ουσιαστικά, μέχρι την έναρξη του αγώνα της ΕΟΚΑ, δεν ήθελε τη συνεργασία του Κομμουνιστικού Κόμματος. Συνεργαζόταν μαζί του, κι αυτό κατά τα διαστήματα, όταν ήθελε ουσιαστικά τη μαζικότητα του ΑΚΕΛ και για να δείξει στους ξένους κυρίως, μαζικές εκδηλώσεις σε αυτά που επιδίωκε ή εναντίον αυτών που προσπαθούσαν να πλάσσουν οι βρεταννοί και η διεθνής κοινότητα γενικότερα.

Σε δηλώσεις στις **27 Μαΐου 1955**, ένα μήνα μετά την έναρξη του αγώνα της ΕΟΚΑ είπε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος σαν ρωτήθηκε αν υπήρχε συνεργασία μεταξύ Αριστεράς και Δεξιάς:

"Δεν νομίζω ότι συνεργασία μετά των κομμουνιστών θα ωφελήσει τον Κυπριακόν αγώνα, διότι ούτοι βλέπουν το κάθε τι με τον κομματικόν φακόν. Αυτό αποδεκνύει η πικρά πείρα του παρελθόντος".

Ο Μακάριος θεωρούσε τον εαυτό του μεγάλο

αντικομμουνιστή, πράγμα που δεν απέκλειε κάθε μορφή συνεργασίας.

Στις **17 Ιουλίου 1955** δήλωσε σε απεσταλμένους των τουρκικών εφημερίδων "Μιλλιέτ" και "Χουρριέτ":

"Γελώ όταν ο τύπος σας με αποκαλεί εχθρόν. Τούτο είναι καθαρά συκοφαντία. Είμαι ο υπ' αριθμόν ένα εχθρός του κομμουνισμού".

Την ίδια τακτική, και ίσως πιο φανατική, έναντι του ΑΚΕΛ τηρούσε και ο Αρχηγός της ΕΟΚΑ, Γεώργιος Γρίβας- Διγενής, ο οποίος ως αρχηγός της Οργάνωσης "Χ" στην Ελλάδα κατά τον εμφύλιο πόλεμο, συγκρούστηκε άγρια με τους Κομμουνιστές.

Στις συγκρούσεις αυτές χύθηκε μάλιστα πολύ αίμα.

Και όπως ο κόσμος ήταν τότε χωρισμένος σε Δεξιούς και Αριστερούς ή Εθνικόφρονες και Κομμουνιστές, μια τέτοια συνεργασία ήταν αδύνατη.

Από την άλλη, ενώ η Δεξιά τάχθηκε υπέρ του ένοπλου αγώνα, η Αριστερά υποστήριζε τους μαζικούς λαϊκούς αγώνες με κινητοποιήσεις και άσκηση πίεσης εναντίον των Αγγλων με αυτή τη μορφή και όχι με τα όπλα.

Αλλά και το ΑΚΕΛ, σε πολλές περιπτώσεις κατηγορούσε το Μακάριο ότι στόχευε σε συνθηκολόγηση με τους Αγγλους αποικιοκράτες.

Το ΑΚΕΛ που είχε ταχθεί ανοικτά εναντίον της εκλογής του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου ως Αρχιεπισκόπου το **1950** και είχε μάλιστα θεωρήσει την εκλογή του ως εκκλησιαστικό πραξικόπημα.

Ο Γενικός Γραμματέας του Κόμματος Εζεκίας Παπαϊωάννου σε συνέντευξη του στον Ελεύθερο Ραδιοσταθμό της Ελεύθερης Ελλάδας, που ύβριζε συνεχώς τον Αρχιεπίσκοπο ως εθνοπροδότη, διασπαστή και συνθηκολόγο ανέφερε λίγο μετά την έναρξη του αγώνα της ΕΟΚΑ:

"Η κυπροκαπηλία και οι τυχοδιωκτισμοί σκοπόν έχουν να συγκαλύψουν την υποταγή και συνθηκολόγηση της Κυβέρνησης Παπάγου και του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου στους Εγγλέζους αποικιστές"

Σε μια άλλη μάλιστα περίπτωση ανέφερε:

"Μορφές αγώνα βρίσκουμε πολλές και δοκιμασμένες, φτάνει η Εθναρχία να εγκαταλείψει την πολιτική της διάσπασης και της υποταγής στα θελήματα των ξένων".

Όταν εξεργάγησαν οι πρώτες βόμβες της ΕΟΚΑ την 1η Απριλίου 1955, το ΑΚΕΛ αντέδρασε αμέσως με ανακοίνωση του Πολιτικού Γραφείου της Κεντρικής του Επιτροπής, στην οποία τονίζει ότι "αυτού του είδους η δρατηριότητα μονάχα ζημιά μπορεί να προκαλέσει στον Κυπριακό αγώνα".

Στην ανακοίνωση του το Πολιτικό Γραφείο του ΑΚΕΛ (2.4.1955) χαρακτήρισε ύποπτο το φυλλάδιο του Αρχηγού της ΕΟΚΑ και επικαλούμενο τον Λένιν χρησιμοποιούσε πολύ βαριά γλώσσα για να καταδικάσει τη δράση της Επαναστατικής Οργάνωσης, γιατί πίστευε ότι η λύση του Κυπριακού θα μπορούσε να βρεθεί μόνο με ειρηνικά μέσα και όχι με ένοπλο αγώνα.

Αναφερόταν στην ανακοίνωση:

"Οι δυναμιτιστικές εκρήξεις που σημειώθηκαν τις πρωϊνές ώρες της Παρασκευής επαναφέρουν πιο έντονα μπροστά στον Κυπριακό λαό ένα ζήτημα, για το οποίο επιβάλλεται να διαλυθεί κάθε δυνατή σύγχυση και από τον τελευταίο κύπριο πατριώτη. Γνωστά ιμπεριαλιστικά δημοσιογραφικά όργανα και πρακτορεία δοκίμασαν από την πρώτη στιγμή να παρουσιάσουν αυτές τις εκρήξεις σαν δράση που σχετίζεται με τον εθνικό αγώνα του Κυπριακού λαού. Ακόμα τα ιμπεριαλιστικά μεγάφωνα δεν θα αργήσουν να ανεβάσουν τον τόνο των εκκλήσεων τους για ένταση των καταπιεστικών μέτρων και περαιτέρω κτύπημα του Κυπριακού λαού που θα συνδυάζεται βέβαια και με την απαραίτητη συνταγματική βιτρίνα.

Πώς πρέπει όμως ο Κυπριακός λαός να δει αυτά τα γεγονότα;

Είναι μήπως γεγονότα που έστω και κατά διάνοιαν μπορούν να προάγουν την υπόθεση του;

Είναι μήπως "πατριωτικό" έργο που κάνουν οι εμπνευστές αυτής της δράσης, όπως διατείνεται ένα

ύποπτο φυλλάδιο που κυκλοφόρησε ταυτόχρονα με τις πρωϊνές δυναμιτιστικές εκρήξεις;

Είναι μήπως οι εμπνευστές αυτής της δράσης "διαλεκτοί" ήρωες που πρέπει να τους τιμήσει ο λαός;

Είναι πιθανόν μερικοί καλής πίστης άνθρωποι, επηρεασμένοι από δημαγωγικά λόγια να πιστεύουν ότι αυτή η τακτική εξυπηρετεί τον εθνικό αγώνα. Αδίστακτα όμως το ΑΚΕΛ λέγει: Αυτού του είδους η δραστηριότητα μονάχα ζημιά μπορεί να προκαλέσει στον Κυπριακό αγώνα. Πιστεύουμε ότι ο Κυπριακός λαός βασισμένος και στην πείρα του συμφωνεί απόλυτα με αυτή τη θέση.

Το ΑΚΕΛ μ' όλη τη συναίσθηση της ευθύνης του, έναντι στο λαό και στους αγώνες του, προειδοποίησε αρκετά έγκαιρα για τη ζημιά που μπορεί να προκαλέσει η τακτική του "σαμποτάζ" των λεγομένων "εχθροπραξιών" και της προβοκάτσιας, γενικά που κρύβεται κάτω από το μανδύα της "εθνικής δράσης".

Φέρνουμε στη μνήμη του λαού της απανωτές εκκλήσεις του Ραδιοσταθμού της Αθήνας που άρχισαν από τον περασμένο Αύγουστο. Οι εκκλήσεις εκείνες μιλούσαν για "εχθροπραξίες", "ταραχές" και "σαμποτάζ" στην Κύπρο και απέβλεπαν, όπως αποδείχτηκε, να συγκαλύψουν το κατοπινό χαντάκωμα του κυπριακού στον ΟΗΕ.

Η Κυβέρνηση Παπάγου και το Ραδιόφωνο της Αθήνας συνέχισαν μετά το θάψιμο του Κυπριακού στον ΟΗΕ την πολιτική που θέλει να στρέψει την προσοχή του λαού μακριά από την σταράτη και συνετή διεκδίκηση της Κύπρου μακριά από τον ενιαιομετωπικό αγώνα για αυτοδιάθεση δίχως όρους, δίχως βάσεις και παζαρέματα.

Την παραμονή της 18ης του Δεκέμβρη το ΑΚΕΛ, έχοντας υπ' όψη του τις εκπομπές του ραδιοσταθμού Αθήνας και πολλές άλλες ύποπτες διαδόσεις καλούσε τον Κυπριακό λαό σε πατριωτική επαγρύπηση, επιστούσε την πρόκληση από τους εχθρούς της υπόθεσης του, την οποία οι προβοκιάτορες θα επιδιώξουν να φορτώσουν στις πλάτες του λαού.

Η προειδοποίηση του κόμματος μας κατέληγε στην ακόλουθη έκκληση:

"Πατριώτες επαγρυπνεείτε, περιφρουρήστε τον εθνικό μας αγώνα με την πατριωτική σας επαγρύπνηση".

Δεν πέρασαν **24** ώρες για να αποδειχθεί πόσο πατριωτική και πολύτιμη υπήρξε για το λαό η προειδοποίηση του ΑΚΕΛ.

Στις **18** του Δεκέμβρη ο λαός βασικά έδειξε την επαγρύπνηση και την ψυχραιμία του. Εφτασε όμως η στιγμή που κάθε τίμιος πατριώτης πρέπει να ξεκαθαρίσει ολότελα στην σκέψη του τι αποτελεί ορθή τακτική αγώνα και τι αποτελεί προβοκάτσια και παιχνίδι των εχθρών του λαού και της υπόθεσης του. Η εργατική τάξη και η αγροτιά της Κύπρου πάνω απ' όλα πρέπει να θυμούνται διδάγματα της ιστορίας όσον αφορά τη λεγόμενη "τρομοκρατική δράση"

Ο μεγαλύτερος προλεταριακός επαναστάτης της ιστορίας, εκείνος που ωδήγησε στην εθνική απελευθέρωση και κοινωνική απολύτρωση εκατομμύρια λαούς που καταπιέζονταν από το τσαρικό καθεστώς, ο Λένιν, καταδίκασε από τα πρώτα χρόνια της επαναστατικής του δράσης και πάλεψε ενάντια στην λανθασμένη προβοκατορική τακτική της ατομικής τρομοκρατίας και των "διαλεκτών ηρώων" γιατί τη θεωρούσε "επιζήμια για το επαναστατικό κίνημα".

Ο δρόμος ενάντια στο τσαρισμό που είχαν διαλέξει οι ναρότνικοι (οργάνωση τρομοκρατών) γράφει η ιστορία του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης, ο δρόμος με τις μεμονωμένες δολοφονίες, με την ατομική τρομοκρατία ήταν στραβός και βλαβερός για την επανάσταση.

Η πολιτική της ατομικής τρομοκρατίας υπαγορευόταν από λαθεμένη θεωρία των ναρότνικων για τους "ενεργητικούς ήρωες".

Η απατηλή αυτή θεωρία έλεγε πως μόνο ξεωριστά, διαλεχτά άτομα κάνουν ιστορία, ενώ η μάζα, ο λαός, η τάξις, ο "όχλος" όπως τον έλεγαν περιφρονητικά οι ναρότνικοι συγγραφείς είναι ανίκανος για συνειδητές οργανωμένες πράξεις και δεν μπορεί, παρά

μονάχα να ακολουθεί τυφλά τους "ηρωες".

Ο Λένιν από τον Απρίλη του 1902 έγραφε: "Όποιος έχασε την πίστη του η όποιος ποτέ δεν πίστεψε σ' αυτή τη δυνατότητα (του πλατειού παλλαϊκού αγώνα) είναι πραγματικά δύσκολο να βρει άλλη διέξοδο για το αίσθημα της αγανάκτησης και για την επαναστατική του δραστηριότητα.

Η πολιτική δράση έχει τη λογική της που δεν εξαρτιέται από τη συνείδηση εκείνων που με τις καλύτερες προθέσεις καλούν στην τρομοκρατία.

Αυτά τα κλασσικά διδάγματα ας έχουν υπ όψη τους όλοι οι εργάτες, οι αγρότες και οι εργαζόμενοι της Κύπρου που αποτελούν την εμπροσθοφυλακή του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα. Η Ιστορία δεν έχει να παρουσιάσει ούτε ένα παράδειγμα λαού που κέρδισε τη λευτεριά του βασισμένο στις μέθοδες της τρομοκρατίας ή των τραμπουκισμών. Αντίθετα η απελευθέρωση κάθε λαού ήταν αποτέλεσμα του μαζικού ενιαιομετωπικού αγώνα και του παλλαϊκού ηρωϊσμού.

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΜΙΑ ΣΧΕΣΗ Μ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΤΡΟΜΟΚΡΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Το αλάθητο συμπέρασμα που πρέπει να βγάλει κάθε Κύπριος πατριώτης είναι ότι τέτοιες μέθοδες ποτέ δεν προωθούν τον αγώνα για εθνική απελευθέρωση. Οι μέθοδες αυτές εκφυλίζουν τον αγώνα και τον εκθέτουν στη συκοφαντία και τα κτυπήματα των εχθρών του.

Το ΑΚΕΛ για άλλη μια φορά απευθύνεται προς ολόκληρο τον πατριωτικό κυπριακό λαό και τον καλεί:

α). Να δυναμώσει την πατριωτική του επαγρύπνηση στον ανώτατο βαθμό και να περιφρουρήσει τον αγώνα του από κάθε προβοκάτσια, διαστρέβλωση, δυσφήμιση και κτύπημα.

β). Να απομονώσει πάρα πέρα τους διασπαστές και να εντείνει στο έπακρο την πάλη του για την συγκρότηση του ενιαίου πατριωτικού μετώπου.

γ). Συσπειρωμένος να συνεχίσει τον ενιαίο μαζικό ανοικτό αγώνα του ενάντια στα καταπιεστικά μέτρα των αποικιστών για τη λευτεριά, την ειρήνη και την επιβίωση του".

Παρόμοια ήταν και η στάση της ΠΕΟ, της οργάνωσης των Εργαζομένων του ΑΚΕΛ.

Η ΠΕΟ, στην απουσία του Γενικού της Γραμματέα Ανδρέα Ζιαρτίδη που βρισκόταν στο Λονδίνο, χρειάστηκε μια διήμερη συνδιάσκεψη για να αποφασίσει ποια στάση θα τηρούσε, προφανώς λόγω διαφωνιών.

Η ΠΕΟ με τη σειρά της θεώρησε ύποπτη την εξέγερση της ΕΟΚΑ και τους άνδρες της τυχωδιώκτες που στόχευαν να πλήξουν το εργατικό κίνημα.

Καλούσε επίσης τα μέλη της παραμείνουν μακριά από την επαναστατική οργάνωση.

Σε ψήφισμα που εγκρίθηκε από έκτακτη συνδιάσκεψη που έγινε στις 2 και 3 Ιουλίου, στη Λευκωσία αναφερόταν:

"Η έκτακτη συνδιάσκεψη της ΠΕΟ που συνήλθε στις 2 και 3 Απριλίου 1955 στην "Αλάμπρα" καλεί την εργατική τάξη της Κύπρου να μείνει μακριά από τις προκλητικές ενέργειες που σημειώνονται τελευταία. Δεν υπάρχει ούτε ελάχιστη αμφιβολία ότι οι ενέργειες αυτές ξεκινούν μέσα από κύκλους που σκοπό τους έχουν να κτυπηθεί το γνήσιο, το μαζικό εργατικό και λαϊκό κίνημα, να δικαιοληγηθούν νέα καταπιεστικά αντιλαϊκά μέτρα, να οξυνθούν οι αντιθέσεις Ελλήνων και Τούρκων, δεξιών και αριστερών.

Οι εργάτες απορρίπτοντας την τρομοκρατία και τους τυχωδιωκτισμούς, σαν μέθοδο αγώνα, καλούνται να συνενώσουν τις δυνάμεις τους σε ένα ισχυρό πανεργατικό μέτωπο. Δεν υπάρχει καλύτερη μέθοδος αγώνα από την ενιαία και μαζική λαϊκή κινητοποίηση.

Η συνδιάσκεψη καλεί το συντεχνιακό κίνημα να επαγρυπνεί, να μη αφήσουμε ούτε ένα εργάτη να πέσει στην παγίδα τυχωδιωκτών και εχθρών των εργατών και του λαού.

Να μη αφήσουμε να κτυπηθεί το λαϊκό κίνημα, να προστατεύσουμε την ενότητα των εργατών και του λαού.

Να μη αφήσουμε να κτυπηθεί το λαϊκό κίνημα, να

προστατεύσουμε την ενότητα των εργατών και του λαού, να διεκδικήσουμε και να περιφρουρήσουμε τις δημοκρατικές του ελευθερίες".

Ο Γενικός Γραμματέας του ΑΚΕΛ Εζεκίας Παπαϊωάννου κατάγγειλε μάλιστα τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο και διεθνώς, μέσω μεγάλου αμερικανικού πρακτορείου ειδήσεων ως διασπαστή και τον κάλεσε να εγκαταλείψει τη διασπαστική του πολιτική και την πολιτική υποταγής έναντι των ξένων και να δεχθεί ενιαίο αγώνα με το ΑΚΕΛ.

Οι δρόμοι των δυο πλευρών χώριζαν ακόμα περισσότερο.

Σε συνέντευξη του στο πρακτορείο " Ασοσιέϊτεντ Πρες" που δημοσιεύθηκε στο Νέο Δημοκράτη στις **6** Απριλίου **1955**, πέντε μόλις ημέρες μετά την έναρξη του αγώνα της ΕΟΚΑ ανέφερε:

ΕΡ: Πώς στέκει το ΑΚΕΛ πάνω στο ζήτημα του Συντάγματος;

ΑΠ: Το ΑΚΕΛ στέκει αδιάλλακτα για την Ένωση στηριζόμενο στις αρχές για αυτοδιάθεση των λαών και αποφασιστικά αντιτίθεται σε οποιαδήποτε μορφή συντάγματος, μέσα στα πλαίσια της ξένης κυριαρχίας. Ένα Σύνταγμα, ακόμα και ένα σύνταγμα αυτοκυβέρνησης, κάτω από ξένη κυριαρχία δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά ένα μέσο για τη διαιώνιση του αποικισμού. Λειτουργεί εφ' όσον εθελόδουλοι πολιτικοί και όργανα των Αγγλων αποικιστών είναι διατεθειμένοι να υπηρετούν τα συμφέροντα των ξένων κυρίαρχων, ενάντια στα συμφέροντα του λαού.

Το πρόσθετο παράδειγμα της Βρετανικής Γουϊάνας και της Κύπρου, όταν η Κύπρος είχε ένα σύνταγμα αποτελεί υπεραρκετήν απόδειξιν τούτου. Ο Κυπριακός λαός απαιτεί Ένωση, χωρίς όρους, χωρίς Συντάγματα, χωρίς την παραχώρησιν στρατιωτικών βάσεων σε οποιαδήποτε ξένη χώρα.

ΕΡ: Πως εξηγεί το ΑΚΕΛ την υποστήριξη του για την Ένωση παράλληλα με τις επίμονες επιθέσεις του Κόμματος πάνω στην Κυβέρνηση της Ελλάδας;

ΑΠ : Απαιτούμε την Ένωση και παλεύουμε γι'

αυτήν ανεξάρτητα από οποιανδήποτε κριτική που κάμνουμε- κι έχουμε κάθε δικαίωμα να το κάμνουμε- για την Ελληνική Κυβέρνηση στο χειρισμό του Κυπριακού ζητήματος ή οποιουδήποτε άλλου ζητήματος. Η Ελλάδα είναι Ελλάδα παντοτεινή, ενώ η Κυβέρνηση που βρίσκεται στην εξουσία στην Ελλάδα είναι προσωρινή. Δεν μπορεί να υπάρχει σύγχυση μεταξύ της Ελλάδας και της Κυβέρνησης που βρίσκεται στην εξουσία προς το παρόν.

ΕΡ: Πόσοι από τον Κυπριακό πληθυσμό υποστηρίζουν το ΑΚΕΛ, πόσα μέλη έχει το ΑΚΕΛ;

ΑΠ: Το ΑΚΕΛ, σαν κόμμα που αγωνίζεται με συνέπεια για τα καθημερινά προβλήματα του λαού για την ειρήνη, το ψωμί και την εθνική λευτεριά, έχει μεγάλη επιρροή μέσα στον Κυπριακό λαό. Αυτή η επιρροή αυξάνει οριστικά εφ' όσον η πείρα δείχνει σε πλατύτερα στρώματα του λαού την ορθότητα της πολιτικής που ακολουθεί το ΑΚΕΛ που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της τεράστιας πλειοψηφίας του Κυπριακού λαού. Αυτή η επιρροή όμως, όσο μεγάλη και αν είναι, είναι ολόψυχα δοσμένη στην υπόθεση του λαού, την υπόθεση της ειρήνης, της αποστρατικοποίησης της Κύπρου και της εθνικής λευτεριάς. Ο αριθμός των κομματικών μελών αυξάνει επίσης.

ΕΡ: Γιατί το Κόμμα εξακολουθεί να υποστηρίζει το ενιαίο μέτωπο με το εκκλησιαστικό στοιχείο όταν ο Αρχιεπίσκοπος έχει δημόσια απαρνηθεί την υποστήριξη του ΑΚΕΛ;

ΑΠ: Υποστηρίζουμε την συγκρότηση ενιαίου εθνικού μετώπου στην πάλη για εθνική απελευθέρωση, ανεξάρτητα από τη στάση του Αρχιεπισκόπου. Ολοένα και περισσότερος λαός πείθεται καθημερινά με τη δική του πείρα ότι το ενιαίο μέτωπο είναι απαραίτητο για τη διεξαγωγή αποτελεσματικής πάλης για την αυτοδιάθεση. Έχουμε την πεποίθηση ότι ο λαός θα πραγματοποιήσει την εθνική του ενότητα.

ΕΡ: Στην περίπτωση που τα βρετανικά στρατεύματα θα αποχωρούσαν, το ΑΚΕΛ θα αντιτίθετο στη διατήρηση στρατιωτικών βάσεων από μέρους της

Ελλάδας που συνεργάζεται με τη Βρετανία στο ΝΑΤΟ;

ΑΠ: Το ΑΚΕΛ είναι ενάντια στην παραχώρηση βάσεων σε οποιαδήποτε ξένη δύναμη και κάτω από οποιονδήποτε μανδύα γιατί τούτο είναι ασυμβίβαστο με την ουσία της εθνικής απελευθέρωσης. Είμαστε επίσης ενάντια στο ΝΑΤΟ που έχει φέρει μονάδα φέρετρα με τα κόκκαλα των Ελλήνων που σκοτώθηκαν στον αμερικανικό ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Κορέα και απερίγραπτη μιζέρια στον Ελληνικό λαό.

Η Ελλάδα δεν έχει τίποτε να κερδίσει ενώ έχει να χάσει το παν με τη συμμετοχή της στην ιμπεριαλιστική συμμαχία του ΝΑΤΟ.

Το ΑΚΕΛ δεν αποκλείει οποιεσδήποτε μορφές αγώνα που σηκώνει κάθε φορά η κατάσταση, φτάνει να είναι μορφές που συνενώνουν και κινητοποιούν την πλατειά πολιτική δράση, όσο το δυνατό πιο πολλές μάζες λαού. Ιδιαίτερα στις συνθήκες στην Κύπρο ο εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας μπορεί να αναπτυχθεί πάρα πέρα με επιτυχία, αν στηριχθεί σε ένα ενιαίο πατρικό μέτωπο, που δεν θα αποκλείει, ούτε τις πλατειές μάζες των Τούρκων εργαζομένων. Ένα μέτωπο που θα θέτει σε κίνηση όλο το λαό.

Ο αγώνας μας μπορεί να αναπτυχθεί πάρα πέρα με επιτυχία, αν συνδεθεί πιο στενά με τον αγώνα του αδελφού Ελληνικού λαού και αν επιδιώξουμε την πιο πλατειά παγκόσμια δημοκρατική υποστήριξη.

Η πάρα πέρα ανάπτυξη του αγώνα μας μέχρι της απόδοσης του δεν είναι άσχετη με την εμφάνιση εκείνης της Ελληνικής Κυβέρνησης που θα διεκδικήσει εθνοπρεπώς την Κύπρο εξ ονόματος του Ελληνικού λαού, χωρίς να βυθίζεται στο αίσχος των παζαρευμάτων.

Μορφές αγώνα βρίσκουμε πολλές και δοκιμασμένες φτάνει η Εθναρχία να εγκαταλείψει την πολιτική της διάσπασης και της υποταγής στα θελήματα των ξένων.

Θυμηθήτε για παράδειγμα τον Αύγουστο του **1954** όπου ο λαός κατώρθωσε με τη γενική απεργία και τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του να αντιμετωπίσει τη συνταγματική αντίθεση και τους

λεγόμενους αντιστασιακούς νόμους".